

Barış İçin Ses Ver !

Bizler yıllardır yanı başımızda devam eden bu savaşta, silahların gölgesinde, tankların, hava saldırılarının, sınır içi ve dışı operasyonların tanığıyız ve aynı zamanda mağduruyuz.

Bize rağmen devam etmekte olan bu savaş yaşamımızın tam içinde. Savaş sadece sıcak çatışmalarla değil tacizle, tecavüzle, yoksullukla, fuhuşla, zorunlu göçle gösteriyor kendini. Bu savaşın bir adı ölüm oluyor diğer yanı tecavüz. Bu savaşın bir yanı göç oluyor diğer yanı hayatımızın her yerine sirayet eden itaat etme kültürü.

Barış talepleri silahla yanıtlanırken en basit demokratik talepler

bile yıllardır görmezden geliniyor; bizlerse militarizmin kandan beslenen gücüyle her geçen gün daha da tutsaklaşıyoruz.

Biz karar vericisi olmadığımız bu savaşta yakınlarımızı kaybediyoruz. Biz karar vericisi olmadığı bu savaşta yaşadığımız toprakları ateşe bırakıp gitmeye zorlanıyoruz. Kendi dilimize, kendi kimliğimize yabancı yaşamaya zorlanıyoruz.

Biz karar vericisi olmadığımız bu savaşın ganimeti gibi görülüp tecavüze uğruyoruz. Belleğimizde hâlâ yüzlerce askerin tecavüzüne uğrayan Ş.E. ya da daha geçen yıl sokak ortasında kaçırılarak tecavüz girişimine maruz kalan DÖKH

üyeyi kadın arkadaşımız. Peki ya, biri 12 diğeri 13 yaşındaki Batmanlı iki kız kardeş. Köylerinin devlet tarafından zorunlu boşaltılması sonucunda, aileleri ile birlikte Batman'ın merkeze göç etmek zorunda kalmışlar. Orada önce bir polis memurunun sonra da 3 yıl boyunca aralarında savcılarının, başka polislerin de bulunduğu yüzü aşkın erkek tarafından tecavüze uğramışlar. Ve daha niceleri, adlarını bilmediğimiz, açığa çıkmayan yüzlerce tecavüz, cinsel istismar olayları. Unutabilir miyiz on yıllardır bölgede yaşananları. Münferit birer olay olarak görebilir miyiz? Ortada olan devletin koruduğu tecavüz çeteleri değil midir?

Bunlar da yetmedi, havan mermisi ile katledilen Ceylan Önkol'un bakışları hangimizin gözünün önünden gidebilir?

Coğrafyamız yanıyor. Derelerden gözyaşı akıyor artık. Ekranlar çatışma alanlarına dönmüş durumda. İktidar ve medya savaş çağrılarını yapıyor. Bizlere "Ya itaat et ya öl!" diyor. "Kadın da olsa, çocuk da olsa gereken yapılacaktır" diyor. İktidarın her barış deyişinde biz daha çok ölüyoruz, bizim canımız daha çok yanıyor. Aramıza düşmanlık tohumları ekiliyor. Şovenizm, ırkçılık-milliyetçilik yükseltiliyor. Savaş kendi kültürünü yaratıyor, öldürmenin, işkencenin, tek tiplerinin kültürünü.

Biz kadınlar arada kalanlarız. Kararını vermiyoruz savaşın, ama bedelini en çok biz ödüyoruz. Çatışmanın ortasında kalıp 'yanlışlıkla' öldürülüyoruz. Köylerimiz yakılıyor ve bedenimiz savaşın şiddetinin ağırlığı altında iki büküm... Kendini "savaş hükümeti" olarak konumlandıran hükümetin ve ondan farkı olmayanların savaş çığırkanlığının bedelini artık ödemek istemiyoruz. Artık sessiz kalmak istemiyoruz. Bizi birbirimize düşürmeye çalışanlara inat birlikte karşı çıkmalıyız. Uzak ülkelerin savaşı değildir yaşanan, egemenlerin her daim kıskırttığı milli hassasiyetler ile düşmanlaştırılmış aynı sokağın kadınlarıyız biz..

Artık ölmek istemiyoruz. Ölümün sonsuz sessizliğine esir olmak istemiyoruz.

Artık savaşın tecavüzünü yaşamak istemiyoruz.

Artık savaşın şiddetini yaamak istemiyoruz.

Artık zorunlu göç ile topraklarımızdan koparılmak istemiyoruz.

Artık savaşın artırdığı yoksulluğa tahammül etmiyoruz.

Artık barış için seslerimizi yükseltiyoruz.

Savaşın şiddetine, tecavüzüne, yoksulluğuna karşı kadınlar seslerini birleştiriyor.

Savaş çığırkanlarının sesini bastıracak, kadınların barışa verdiği ses.

SDP'Lİ Kadınlar hükümet eliyle yükseltilen savaş çığırkanlığına karşı, savaşın tecavüzüne, yoksulluğuna ve şiddetine karşı bir ay sürecek "Barışa Ses Ver!" kampanyasını İzmir, Ankara ve İstanbul'da yaptıkları basın açıklamaları ile başlattılar. Basın açıklamalarında kadınların savaş tanıklıklarını anlattıkları mektupları koydukları mor bohçaları ve barışa ses vermek için müzik aletleriyle sokaklara çıktılar ve tüm halkı barış sesine kulak vermeye, barış için ses çıkarmaya çağırdılar. Askerde ve gerillada çocuğunu kaybetmiş annelerin, zorla köyünden göç ettirilmiş bir Kürt kadının ve bölgede cezalandırma yöntemi olarak uygulanan tecavüze maruz kalmış kadınların ağzından yazılmış mektupları dağıtarak eylemlerini sonlandırdılar.

